

Hành trình tìm về miền ký ức

Nguyễn Viết Đĩnh

Có những chuyến đi trong đời không chỉ được đo bằng số dặm đường đã qua, mà còn được tính bằng những kỷ niệm thức dậy trên từng cung đường. Có những con đường ta đã từng đi qua bằng tâm trí, và có những nơi dù đã rời xa nhiều năm, chỉ cần một lần trở lại, lòng người bỗng chùng xuống như gặp lại một người bạn cũ.

Sáng ngày 4 tháng 6 năm 2026, tôi bắt đầu một chuyến hành trình đặc biệt. Điểm xuất phát là San Jose, California — nơi tôi đang sống — và điểm đến là Auburn, Washington, nơi tôi đã từng gắn bó hơn 5 năm với biết bao câu chuyện, niềm vui, nỗi buồn và những dấu chân của một thời đã xa.

Chiếc xe rời nhà lúc 7 giờ 30 sáng. Thành phố San Jose dần lùi lại phía sau khi tôi nhập vào xa lộ 680 North, rồi chuyển sang hướng 580 North để tiến về xa lộ I-5, con đường huyết mạch chạy dọc theo miền Tây nước Mỹ. Mỗi chuyến đi dài đều bắt đầu bằng những phút giây vừa háo hức vừa trầm lắng. Tôi nhìn qua kính xe, thấy những con đường quen thuộc dần biến mất, thay vào đó là những khoảng trời rộng lớn đang mở ra phía trước.

Xe chạy xuyên qua vùng Sacramento rồi tiếp tục hướng về phía bắc. Càng đi xa, cảnh vật càng thay đổi. Miền Shasta hiện ra với một vẻ đẹp vừa hùng vĩ vừa dịu dàng. Hai bên đường là những cánh rừng xanh ngút ngàn, cây cối tươi tốt như đang vươn mình sau những mùa mưa. Những hồ nước rộng nằm yên dưới những triền núi, phản chiếu bầu trời cao rộng. Xa xa, những đỉnh núi vẫn còn vương tuyết trắng, tạo nên một bức tranh thiên nhiên vừa thanh bình vừa lạnh lẽo.

Tôi lái xe giữa không gian bao la ấy và chợt nhận ra: con người thật nhỏ bé trước thiên nhiên. Những suy nghĩ về quá khứ, hiện tại và những tháng năm đã đi qua cứ nhẹ nhàng trôi theo từng dặm đường. Có lẽ, một chuyến đi xa thường làm người ta nhớ nhiều hơn là khám phá.

Qua khỏi miền Shasta, xe tiếp tục đến Yreka — một thành phố nhỏ nằm ở vùng địa đầu phía bắc California. Nơi đây giống như một cánh cửa báo hiệu rằng tôi sắp rời khỏi California để bước sang một vùng đất khác. Trước mặt là hành trình vượt qua Grand Pass, tiến vào tiểu bang Oregon.

Con đường bắt đầu thay đổi. Những đoạn đường bằng phẳng dần nhường chỗ cho núi đồi chập chùng. Chiếc xe uốn lượn qua những cung đường quanh co, một bên là vách núi, một bên là vực sâu. Những ngọn núi cao nối tiếp nhau, lớp này chồng lên lớp khác, tạo nên một cảnh tượng hùng vĩ nhưng cũng phẳng phất nét cô đơn. Có những lúc nhìn những con đường dài

hun hút phía trước, tôi cảm thấy một nỗi buồn khó gọi tên. Có lẽ vì đang đi tìm lại một nơi chốn cũ, nên cảnh vật dù đẹp đến đâu cũng mang theo một chút hoài niệm.

Khi xe tiến sâu vào Oregon, những thị trấn nhỏ lần lượt hiện ra rồi lại nhanh chóng biến mất sau lưng. Ashland, Medford — những cái tên quen thuộc trên bản đồ — hiện lên với vẻ yên tĩnh, có phần đìu hiu. Những con phố không quá đông đúc, những dãy nhà thấp và những khoảng không gian rộng khiến người lữ khách cảm nhận rõ hơn sự khác biệt giữa miền đất này và những đô thị náo nhiệt ở California.

Sau hơn 8 giờ lái xe, đến khoảng 5 giờ chiều, tôi dừng chân tại Roseburg. Đêm đầu tiên của hành trình được nghỉ tại khách sạn SureStay by Best Western Roseburg. Roseburg là một thị trấn nhỏ, phố xá không nhiều, nhịp sống chậm rãi, dân cư thưa thớt. Sau một ngày dài trên đường, sự yên tĩnh ấy lại trở thành một món quà. Tôi ngồi lặng nhìn buổi chiều buông xuống, nghe sự mệt mỏi của đôi tay, đôi mắt và cả tâm hồn.

Sáng ngày 5 tháng 6, hành trình tiếp tục. Chiếc xe lại hướng về phía bắc trên xa lộ I-5 North. So với ngày đầu, đoạn đường hôm nay dễ chịu hơn. Xa lộ rộng rãi, bằng phẳng, không khí mát lạnh hơn nhiều so với California. Càng tiến gần Salem, cảnh vật càng mang đậm nét vùng Tây Bắc: xanh hơn, ẩm hơn và có một vẻ trầm mặc rất riêng.

Từ Salem, tôi chuyển hướng về thị trấn nhỏ Corvallis. Đây là một vùng đất nông nghiệp với những con phố sạch sẽ, gọn gàng, những ngôi nhà yên bình và những cánh đồng trải dài. Nhưng trong cái đẹp giản dị ấy lại có một nỗi buồn nhẹ. Cảnh nhà quê nơi đây khiến tôi nhớ đến những buổi chiều xa xưa, khi cuộc sống trôi chậm hơn và con người có nhiều thời gian để lắng nghe chính mình.

Từ Corvallis, tôi đi vào xa lộ 20 West hướng về Newport, OR. Con đường này thật đặc biệt — ngoằn ngoèo như một con rắn giữa núi rừng. Những khúc cua liên tiếp khiến người lái phải tập trung cao độ. Một bên là rừng cây dày đặc, một bên là những triền dốc sâu. Có lúc tôi cảm giác như đang đi xuyên qua một thế giới khác, nơi chỉ có thiên nhiên và tiếng động cơ đồng hành.

Rồi cuối cùng, biển hiện ra.

Newport đón tôi bằng hơi lạnh của Thái Bình Dương. Thành phố biển này có một vẻ đẹp rất cuốn hút: tiếng sóng, gió biển và những con đường hướng ra đại dương khiến du khách dễ dàng quên đi những mệt mỏi. Những chiếc thuyền, những bờ đá và không khí biển lạnh tạo nên một cảm giác vừa tự do vừa bình yên.

Sau đó, tôi tiếp tục lái xe từ Newport đến Seaside theo xa lộ 101 North. Hơn 4 giờ đồng hồ, con đường chạy sát biển, xuyên qua những khu rừng ven bờ. Một bên là đại dương mênh mông, một bên là núi rừng xanh thẳm. Đó là một trong những đoạn đường đẹp nhất của chuyến đi.

Khoảng 5 giờ chiều, tôi đến Seaside, OR và nghỉ tại Lanai by The Cove, một khách sạn nằm sát biển. Sau khi nghỉ khoảng nửa giờ, tôi lái xe đi thăm thành phố và tìm một nơi ăn tối. Sau hai ngày chỉ thưởng thức những món ăn kiểu Mỹ, một tô phở nóng trở thành điều tôi mong đợi. Và Phoholic Restaurant là một lựa chọn thật đúng đắn.

Seaside là một thành phố biển đông khách du lịch. Phố xá sạch sẽ, quán ăn đông người, không khí nhộn nhịp hơn những nơi tôi đã đi qua. Nhưng khi màn đêm xuống, tiếng sóng biển vẫn nhắc tôi rằng mình đang ở giữa một hành trình tìm về.

Sau một giấc ngủ ngon, sáng ngày 6 tháng 6, tôi lại lên đường. Đích đến lần này không còn xa nữa: Auburn, Washington — nơi từng là một phần quan trọng trong cuộc đời tôi.

Khoảng 3 giờ chiều, chiếc xe về đến Auburn, WA. Cảm giác lúc ấy thật khó diễn tả. Thành phố vẫn còn đó. Những hàng cây xanh vẫn đứng bên đường. Không khí lạnh và hơi buồn của vùng Tây Bắc vẫn quen thuộc như ngày nào. Tôi nhìn những con đường cũ, những góc phố quen và cảm thấy như thời gian vừa quay lại, nhưng cũng vừa nhắc rằng mọi thứ đã đổi thay.

Tôi ở lại Auburn hai ngày. Hai ngày không quá dài, nhưng đủ để ký ức trở về. Có những nơi ta từng nghĩ mình đã quên, nhưng chỉ cần một lần đặt chân trở lại, mọi hình ảnh lại hiện ra rõ ràng. Những năm tháng đã sống ở đây giống như một cuốn sách cũ, mở lại trang nào cũng thấy bóng dáng của chính mình ngày trước.

Ngày 8 tháng 6, tôi bắt đầu hành trình quay về San Jose. Lần này không dừng nghỉ qua đêm. Chiếc xe rời Auburn lúc 7 giờ sáng, mang theo những cảm xúc chưa kịp gọi tên. Con đường trở về dài hơn 1.000 dặm, nhưng có lẽ điều khó khăn nhất không phải là khoảng cách, mà là cảm giác rời xa một nơi từng thân thuộc.

Tôi lái xe suốt ngày, xuyên qua Washington, Oregon rồi trở lại California. Những cảnh vật từng đi qua nay lại xuất hiện theo chiều ngược lại. Núi vẫn đứng đó, rừng vẫn xanh, những con đường vẫn dài vô tận. Nhưng người ngồi trong xe đã khác. Sau chuyến đi này, tôi mang theo nhiều hơn vài bức ảnh — tôi mang theo những mảnh ký ức tưởng đã ngủ quên.

Đến 11 giờ 30 đêm, tôi trở về San Jose. Thành phố vẫn sáng đèn, cuộc sống vẫn tiếp tục như mọi ngày. Nhưng trong lòng tôi, một chuyến hành trình đã khép lại.

Đó không chỉ là chuyến đi từ California đến Washington rồi quay về. Đó là một cuộc tìm kiếm những dấu vết của thời gian, một lần trở lại nơi từng gọi là nhà. Và khi chiếc xe dừng lại, tôi nhận ra có những miền đất dù đã rời xa vẫn luôn ở lại trong tim người lữ khách.

Một nỗi buồn man mác, nhẹ như gió biển Oregon, cứ âm thầm theo tôi sau hành trình tìm về kỷ niệm.

Nguyễn Viết Đình

Dã Thảo Trang 13/6/2026